

Σοφία Βόικου

«Δεν χρειάζεται όλα τα λογοτεχνικά βιβλία να έχουν κάποιο μήνυμα. Αρκεί ο αναγνώστης να περάσει καλά και να απολαύσει το λογοτεχνικό ταξίδι»

Με αφορμή το νέο της βιβλίο «Η πόλη που δακρύζει», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός, η αγαπημένη θεσσαλονικιά συγγραφέας μας μιλά αποκλειστικά.

Συνέντευξη στη **ΛΕΥΚΗ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ**

Κυρία Βόικου, μετά από 7 βιβλία που έχετε γράψει, μπορείτε να μας πείτε ποιος ο ρόλος της συγγραφής στη ζωή σας; Είναι επάγγελμα που αποφέρει τα προς το ζην ή κάτι παραπάνω; Ποια ανάγκη σας ικανοποιεί η ενασχόληση με τη συγγραφή;

Η συγγραφή δεν είναι επάγγελμα για μένα. Βιοπορίζομαι από τη διαφήμιση και όχι από τη συγγραφή. Και αυτή είναι μια πολύ συνειδητή επιλογή παρά την οποιαδήποτε εμπορική επιτυχία έχουν τα βιβλία μου. Συγγραφή είναι η απόλυτη ελευθερία (και για το λόγο αυτό, δεν θέλω να την εντάξω σε επαγγελματικό πλαίσιο). Είναι το παράθυρο που με βοηθάει να ξεφύγω από την καθημερινότητα και να δημιουργώ τους δικούς μου κόσμους χωρίς να κινδυνεύω να χαρακτηριστώ αλλοπαρμένη. Βλέπετε, στους δημιουργούς επιτρέπεται ευκολότερα να είναι «αλλού»!

Έχετε δεχτεί επιρροές από άλλους συγγραφείς, Έλληνες ή ξένους, νεότερους ή παλιότερους; Τι συντέλεσε στη διαμόρφωση της δική σας συγγραφικής σκέψης;

Συνειδητά δεν έχω δεχθεί επιρροές. Υποσυνείδητα όμως όλο και κάτι θα έχει γίνει. Διαβάζω πολύ, οπότε όλα αυτά τα αναγνώσματα με κάποιον τρόπο έχουν καθίσει μέσα μου και εμφανίζονται απρόσκλητα όταν γράφω. Επειδή όμως είμαι και ολίγον έως πολύ της γαλλικής λογοτεχνίας και συχνά προστρέχω στους Γάλλους συγγραφείς, φαντάζομαι ότι μια κρυφή επιρροή δική τους, όλο και θα πρέπει να υπάρχει.

Πείτε μας τη διαδικασία που ακολουθείτε, αφού συλλάβετε την ιστορία; Πώς αποφασίζετε το ρόλο που θα παίξουν τα πρόσωπα; Κάνετε αλλαγές στην πορεία ή ακολουθείτε το αρχικό «σενάριο»;

Πριν καθίσω στον υπολογιστή, υπάρχουν διάφορες ιδέες που έρχονται και φεύγουν από το μυαλό μου. Κάποιες είναι πιο πειστικές κι αντ' να φύγουν σαν καλές κυρίες, έρχονται και «κατοικώνονται». Υπάρχει πάντα όμως μία που είναι πιο πειστική και στρογγυλοκάθετα. Οπότε με αυτή την ιδέα πρέπει να πορευτώ. Εφοδιάζομαι μ'ένα καινούριο σημειωματάριο (κάθε βιβλίο μου έχει το δικό του σημειωματάριο) και αρχίζει η έρευνα. Έρευνα σε βιβλιοθήκες, στο διαδίκτυο, συνεντεύξεις με άτομα που έχουν ζήσει από κοντά γεγονότα, ενίοτε και ταξίδια στον «τόπο του εγκλήματος» (μεταξύ μας το καλύτερο κομμάτι της δημιουργίας ενός βιβλίου). Σημειώσεις – σημειώσεις – σημειώσεις κι ένας σκελετός με τους βασικούς ήρωες, που κάθε φορά υπόσχομαι στον εαυτό μου πως θα τον κρατήσω μέχρι το τέλος. Όμως η συγγραφή

είναι μία πράξη αναρχική και δεν υπακούει σε κανόνες. Έτσι πάντα αλλάζει στην πορεία ο αρχικός σχεδιασμός, ήρωες που θεωρούσα βασικούς εξαφανίζονται κι εμφανίζονται άλλοι από το πουθενά. Και φυσικά αρκετό σβήσιμο–γράψιμο, χαμένα αρχεία στον υπολογιστή, σκισμένα χαρτιά στον κάδο, καφέδες που κρυώνουν δίπλα στο πληκτρολόγιο, ενίοτε μπλόικο junk food και μουσική μέχρι να μπει η point final.

Τα προσωπικά σας βιώματα και οι εμπειρίες σας παίζουν κάποιο ρόλο στη διαμόρφωση των χαρακτήρων των ηρώων σας; Έχουν κάτι από εσάς ή τους δίνετε στοιχεία από χαρακτήρες εντελώς μακριά σας;

Ένα μέρος της Σοφίας υπάρχει σε όλους τους ήρωες μου. Είμαι άνθρωπος που δεν μιλάει πολύ, όμως ακούει και βλέπει. Παρατηρώ. Έτσι οι ήρωες μου έχουν πάντα κάτι και από τους ανθρώπους που βρίσκονται δίπλα μου, π.χ. ένα τραύμα που δεν κατάφεραν να επουλώσουν, την αντίδρασή τους σε μια κατάσταση. Είναι ένα ωραίο «καμουφλάζ» η συγγραφή. Υπάρχουν ωστόσο και ατόφια προσωπικά βιώματα, πράγματα που με έχουν συγκλονίσει, που με έχουν πονέσει, που με έχουν κάνει να κλάψω, που με έχουν φοβίσει. Όμως, μαντέψτε! Ο αναγνώστης νομίζει πως είναι κομμάτια από τη ζωή του ήρωα. Δεν μπορεί να γνωρίζει ποια κομμάτια είναι βιωμένα από μένα την ίδια και ποια είναι καθαρά θέμα φαντασίας. Είναι ωραίο παιχνίδι αυτό. Ίσως γ' αυτό κομμάτια που εγώ θεωρώ υπέροχα (γιατί με αγγίζουν προσωπικά), οι αναγνώστες δεν τα βρίσκουν εξίσου δυνατά.

«Η πόλη που δακρύζει», το έβδομο βιβλίο σας, που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Πείτε μας λίγα λόγια για αυτό. Τι ήταν αυτό που σας οδήγησε στη συγγραφή του συγκεκριμένου βιβλίου; Για ποιο λόγο διαλέξατε αυτόν τον

τίτλο; Πώς συνδέεται ο τίτλος με την ιστορία των ηρώων σας;

«Η πόλη που δακρύζει» είναι η Βενετία. Όποιος έχει ταξιδέψει στη μαγική αυτή πόλη κι έχει περπατήσει στα σοκάκια της το βράδυ θα έχει δει την παλίρροια που φουσκώνει και το νερό να γεμίζει τις πλατείες. Είναι σαν να βλέπεις την πόλη να χύνει τα δάκρμά της για να ξεπλύνει τις αμαρτίες και τις ενοχές των κατοίκων της. Η ιστορία του βιβλίου διαδραματίζεται σ' ένα ιδιότυπο βιβλιοπωλείο στη Βενετία όπου οι υποψήφιοι πελάτες καλούνται να επιλέξουν βιβλίο όχι από το εξώφυλλο, την υπόθεση ή το όνομα του συγγραφέα αλλά από το άρωμα που αναδίδει κάθε βιβλίο με τη βοήθεια της μικρής Ιρένε (της εγγονής του βιβλιοπώλη), ενός κοριτσιού που δεν ξέρει να διαβάσει γιατί ο παππούς της θεωρεί πως η γνώση είναι κατάρρα. Γύρω λοιπόν από αυτό το βιβλιοπωλείο, υπάρχει μια πλειάδα ηρώων που προσπαθούν να ξεπλύνουν τις ενοχές και τις θύμψεις από ένα τραγικό γεγονός του παρελθόντος. Θεωρώ πως είναι ένα βιβλίο ατμοσφαιρικό, μυστηριακό, ολίγον ερωτικό και πολύ – πολύ βιβλιοφιλικό.

Στα βιβλία πολλές φορές οι αναγνώστες αναζητούν το μήνυμα που ο συγγραφέας θέλει να μεταφέρει. Στο νέο σας μυθιστόρημα υπάρχει κάποιο μήνυμα και, αν ναι, ποιο είναι αυτό;

Είμαι από τους ανθρώπους που δεν δίνω ποτέ συμβουλές. Πιστεύω πως ο καθένας οφείλει να βρει τη δική του αλήθεια μόνος του και όχι καθ' υπαγόρευση κάποιου άλλου, είτε δασκάλου είτε μέντορα είτε πνευματικού ηγέτη. Καλοί και αυτοί αλλά ως ένα σημείο. Θέλω ο κάθε αναγνώστης να εισπράξει το δικό του μήνυμα. Κι αν δεν εισπράξει κάτι δεν έγινε και τίποτα. Δεν σημαίνει πως όλα τα λογοτεχνικά βιβλία πρέπει να έχουν κάποιο μήνυμα. Αρκεί ο αναγνώστης να περάσει καλά και να απολαύσει το λογοτεχνικό ταξίδι.

Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ

της Σοφίας Βόικου, από τις εκδόσεις Ψυχογιός

«Λυπάμαι... Τα βιβλία με άρωμα ευτυχίας είναι σπάνια. Ο σινιόρε Φραντσέσκο λέει πως είναι τόσο σπάνια που πρέπει να πληρώσεις μια περιουσία για να τα αγοράσεις. Εγώ, πάλι, λέω πως, για να σου αποκαλυφθεί ένα βιβλίο ευτυχίας, πρέπει πρώτα να έχεις περάσει από όλα τα αρώματα. Να διαβάσεις πολλά... αλλιώς πώς θα καταλάβεις πως αυτό που κρατάς είναι ευτυχία;»

Βενετία. Ένα βιβλιοπωλείο διαφορετικό από τα συνηθισμένα. Ένα βιβλιοπωλείο όπου επιλέγεις βιβλία με βάση το άρωμα που αναδίνουν και με τη βοήθεια της μικρής Ιρένε, που δεν ξέρει να διαβάσει. Ένας

κόσμος σαγηνευτικός, από αμέτρητες εκδόσεις, σπάνιες και νέες, που τις παραδίδει τα μεσάνυχτα ένας μαυροφορεμένος άντρας με τη γόνδολά του.

Ο Ρωμανός, ο Έλληνας με το αιρετικό αίμα, κυνηγάει με πάθος παλιά χειρόγραφα και περγαμηνές, ενώ παρασύρει σ' έναν καταστροφικό έρωτα την όμορφη Ελιζαμπέτα. Πίσω από τις μισάνοιχτες γρίλιες ενός διάσημου πορνεϊού, η Σινιόρα κινεί αδράτα νήματα και επεμβαίνει στις ζωές των ανθρώπων.

Όταν η παλίρροια πλησιάζει και το νερό στη λιμνοθάλασσα φουσκώνει, η πόλη δακρύζει για να ξεπλύνει μια μεγάλη αμαρτία που βαραίνει στις πλάτες ενόχων και αθώων.

Ένα μυθιστόρημα-εξερεύνηση στον μυστηριώδη κόσμο των ανθρώπινων σχέσεων με φόντο την ατμοσφαιρική και ερωτική Βενετία.